

Avdrag för utbetalningar till vissa föreningar m. m.

Besvär av Aktiebolaget Stockholms Bryggerier angående bolagets inkomsttaxering år 1945. Avdrag yrkades för bl. a. följande utbetalningar, nämligen 3.600 kr till Bryggeritjänstemannaföreningen, 50 kr till Stockholms restaurantförbunds sjuk- och begravningskassa, 400 kr till föreningen Arbetslös restaurantpersonal, 200 kr till Hovmästareföreningens understödsfond, 100 kr till Restauranternas idrottsförening samt 300 kr till Sveabolagets befälhavares änkepensionsfond. Beträffande utbetalningen till Bryggeritjänstemannaföreningen anförde bolaget, att föreningen vore en understödsförening i enlighet med bestämmelserna i 1938 års lag om understödsföreningar. Föreningens ändamål vore huvudsakligen att lämna sina medlemmar begravningshjälp och under vissa betingelser bidrag till medlems sjukdom. För vinnande av medlemskap erfordrades anställning såsom tjänsteman inom den skattepliktiga bryggeriindustrien i Stockholm. Sådan industri utövades i Stockholm endast av bolaget. De bidrag, som föreningen lämnade sina medlemmar, vore av den art att de skulle vara för bolaget avdragsgilla, därest bolaget direkt hade omkostnader för de angivna ändamålen, t. ex. i form av avsättningar till personalstiftelser för sjukhjälp och olycksfallshjälp m. m. Den omständigheten att de bidrag, som från föreningen utginge till medlemmarna (begravnings- och sjukhjälp) icke hos mottagaren betraktades som skattepliktig inkomst (jfr anv:a till 19 § KL) saknade enligt bolagets förmenande betydelse för frågan om bolagets rätt till avdrag för utbetalningen till föreningen. Den skattefrihet, som de enskilda medlemmarna i detta fall medgåves, innebure i själva verket ett avsteg från vanliga beskattningsprinciper och vore grundad på sociala hänsyn. För bolagets del utgjorde bidragen till Bryggeritjänstemannaföreningen närmast avgifter för försäkring av de anställda. Såsom sådana borde de också vara avdragsgilla. AO hos MKPN anförde, att eftersom endast tjänstemän hos bolaget kunde bliva medlemmar i Bryggeritjänstemannaföreningen syntes bolaget böra tillerkännas avdrag för utbetalningen till föreningen. Däremot torde avdrag för gåvor till personalsammanslutningar hos avnämarföretag icke kunna megivas. RR nedsatte bolagets taxeringar i enlighet med AO:s hemställan, enär det utbetalade beloppet 3.600 kr med hänsyn till vad i målet blivit upplyst finge anses utgöra avdragsgill kostnad vid beräkning av bolagets nettointäkt av rörelse. (RR:s utslag den 4/1 1951.)

Avdrag för föreningsavgifter m. m.

Nora Bergslags Järnvägs Aktiebo-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

lag har vid inkomsttaxering år 1945 icke erhållit avdrag för avgifter till Svenska Järnvägsföreningen, Värmlands-Dals Omnibusägareförbund, Örebro läns Omnibusägareförening, Svenska Omnibusägareförbundet, Örebro läns Lastbilscentral, Handelskammaren för Örebro och Västmanlands län, Svenska Hanmförbundet och Föreningen Inre Vattenvägar. (RR:s utslag den 4/1 1951.)

Uplands Enskilda Bank har vid inkomsttaxering år 1945 icke erhållit avdrag för avgifter till Stockholms köpmannaförening, Handelskammaren i Gävle och Svenska Bankföreningen samt för gåva till Skattebetalarnas förening. (RR:s utslag den 4/1 1951.)

Stockholms Enskilda Bank Aktiebolag har vid inkomsttaxering år 1944 icke erhållit avdrag för medlemsavgifter till Bankmannasällskapet, Sveriges Allmänna Exportförening, Köpmannaföreningen, Svensk-Amerikanska Nyhetsbyrån, Svenska Nationalföreningen för internationella näringsfrågor, Stockholms Handelskammare, Svenska handelskamrarna i London, New-York och Sidney m. fl. Ej heller har avdrag medgivits för kostnader för gåvopaket till utländska kunder. (RR:s utslag den 4/1 1951.)

Gåva eller lön?

Besvär av husföreståndarinnan R. ang. hennes inkomsttaxering år 1946. TN, som inhämtat, att klaganden på grund av att hon under 25 år varit anställd hos sin arbetsgivare av denne erhållit ett belopp av 3.000 kronor, ansåg beloppet utgöra skattepliktig inkomst och upptog följaktligen detsamma till beskattning. Hos PN anförde klaganden, att det erhållna beloppet vore gåva. Den hade visserligen lämnats i samband med att hon varit husföreståndarinna i 25 år men den avsåg icke att utgöra en ersättning för tjänsten utan utgjorde en uppvaktning på en bemärkelsedag. Klaganden åberopade intyg från arbetsgivaren, enligt vilket beloppet ifråga varit enbart en personlig gåva från denne och hans barn. Enligt intyget hade man ursprungligen avsett, att lämna gåvan i form av en sakpresent, men då det ansetts bättre att klaganden fick välja ut vad hon själv önskade köpa, erhöll hon i stället penningsumman. PN och KR: ej ändring. RR yttrade: Den i målet upplysta omständigheten att ifrågavarande belopp överlämnats till klaganden av hennes arbetsgivare i samband med att tiden för hennes anställning såsom husföreståndarinna hos denne uppgått till 25 år kan väl i och för sig föranleda till antagande att beloppet utgått för tjänsten, men enär, enligt vad klaganden obestritt uppgivit, beloppet skänkts henne icke i dess helhet av hennes arbetsgivare utan av denne tillsammans med hans tre barn, vilka äro vuxna och sedan länge icke tillhöra arbetsgivarens hushåll, samt med hänsyn härtill och till övriga i målet förekomna omständigheter vad klaganden sålunda mottagit får anses icke hava utgjort för henne skattepliktig intäkt, fann RR skäligt nedsätta taxeringarna med 3.000 kr. (RR:s utslag den 18/1 1951.)

Anm.: Jämför rättsfall i nr 3 sid. 72 denna tidskrift (slöjdläraren C.: RR:s utlag den 7/12 1950). Palmgren anför i Praktisk handbok, 1926 års uppl. sid. 61: "I allmänhet bör strängt fasthållas, att en rent benefik överlåtelse skall föreligga för att intäkten ej skall anses beskattningsbar. Särskilt är att märka, att om gåvotagaren står eller stått i tjänsteförhållande av något slag till givaren, så att gåvan i större eller mindre grad utgör vedergällning för utfört arbete och densamma ej skulle ifrågakommit, om ej tjänsteförhållandet förelegat, "gåvan" måste anses såsom beskattningsbar inkomst och följaktligen skall upptagas i deklarationen." Av äldre rättsfall må nämnas RÅ 1939 ref. 13: En person, som sålt en av honom bedriven rö-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

relse, har 16 år senare i samband med firandet av rörelsens femtioåriga tillvaro bortgivit vissa belopp till i rörelsen anställda personer. Dessa belopp ha icke ansetts utgöra skattepliktig inkomst. Jfr vidare RÅ 1910 ref. 17, 1923 not. 79 och 1937 not. 274.

Beskattning av provisionsintäkter: rätt beskattningsår — bokföringsmässiga grunder — god köpmannased?

Besvär av TI å tjänstens vägnar angående grosshandlaren N:s inkomsttaxering år 1948. N. hade under beskattningsåret 1947 samt en följd av år dessförinnan drivit agenturverksamhet. I sin bokföring hade N. tillämpat den metoden att — omedelbart efter från köpare erhållna order och efter bekräftelse på desamma från sina huvudmän — gottskriva rörelsen de på orderna belöpande provisionerna. I överensstämmelse härmed hade N. i sin år 1947 avgivna självdeklaration, som härutinnan följdes vid hans inkomsttaxering samma år, vid beräkning av sin inkomst av rörelse under beskattningsåret 1946 såsom intäkt upptagit provisionsfordringar å 155. 702 kr 50 öre, varjämte fordringarna redovisats i utgående balanskonto för rörelsen per den 31 december 1946 till samma belopp. Å dessa fordringar hade under år 1947 influtit 134.585 kr 64 öre, medan rörelsen enligt vinst- och förlustkonto för sistnämnda år gottskrivits nya provisionsintäkter med 29.493 kr 82 öre. I samband med företagen granskning av N:s räkenskaper framhöll granskningsmannen, att han icke kunde dela den av N. hävdade uppfattningen, att en provisionsinkomst intjänats i och med att en order noterats. Av de provisionsräkningar, vilka uppgjorts på basis av gjorda fakturering å levererade varor, syntes enligt granskningsmannen framgå, att N. icke vore berättigad till någon provision förrän varan levererats från huvudfirman. Detta torde nog vara det inom affärsvärlden vanligaste förfaringssättet. Stundom förekomme att provisionen gottskreves först sedan likvid influtit från köparen. Efter genomgång av de provisionsavräkningar som av huvudmännen gjorts med N. syntes av de vid 1946 års slut bokförda provisionsfordringarna, 155.702 kr 50 öre, endast 39. 111 kr 89 öre belöpa å beskattningsåret 1946 (d.v.s. motsvara under år 1946 levererade varor), medan resterande 116.590 kr 61 öre syntes böra beskattas år 1948 (utöver de deklarerade provisionsintäkterna å 29.493 kr 82 öre). I enlighet härmed yrkade TI hos PN, under framhållande av att den rätta tidpunkten för bokföringen av provisionsfordringar borde vara densamma som den tidpunkt, då huvudmannen bokförde provisionen som skuld, d.v.s. då huvudmannen verkställde leveransen, att N:s taxeringar år 1948 måtte höjas med 116. 590 kr i nu ifrågavarande hänseende. PN biföll yrkandet. Häri yrkade N. ändring hos KR och åberopade därvid ett sakkunnigutlåtande av prof. Carsten Welinder. Denne anförde bl. a. Enligt anvisningarna till 41 § KL p. 1 andra st. skall för skattskyldig, som har ordnad bokföring, beräkningen av hans inkomst av rörelse ske på grundval av hans bokföring, för såvitt denna ej strider mot i KL givna regler. Särskilt gäller detta då fråga är om bestämmandet av det år, varunder en inkomst åtnjutits eller en utgift anses ha ägt rum. Bokföringen får i detta hänseende ej stå i strid med vedertaget affärsbruk. Det vanliga är, att provisionsfordringar ej bokföras utan först påverka inkomstredovisningen, när de influtit. För att den skattskyldiges bokföring skall anses strida mot KL är det dock ej tillräckligt att den avviker från faktiskt dominerande bruk inom branschen ifråga. Den skall även i den meningen strida mot god affärssed att den strider mot de uppgifter, som tillkomma

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

bokföring och balansvärdering, nämligen att ge en översikt över rörelseidkarens tillgångar och skulder vid årets slut samt redovisa årets ekonomiska resultat. N. har upptagit provisionsfordringarna till sitt fulla värde. Denna värdering var givetvis för hög. Därav följer ej att det riktiga varit att icke uppta fordringarna bland tillgångarna. Som skäl för sin bokföring kan N. anföra, att en handelsagent arbetar med starkt växlande kostnader samt att hans inkomster växla i motsvarande grad. Gör han under ett år långa utländska resor men icke upptar de inkomster dessa ge upphov till under samma år, riskerar han att detta år visar ett underskott. En sådan bokföring hade givit en felaktig bild av årets ekonomiska resultat. Den i princip kanske riktigaste metoden förefaller vara att bokföra provisionsfordringar som tillgång, sedan nedskrivning skett för risken att de ej helt inflyta. Vad man kan anmärka mot N:s bokföring är därför blott, att sådan nedskrivning ej skett. Ett exempel på att provisionsfordringar blivit beskattade erbjuder RÅ 145 not. 848. Ur beskattningssynpunkt äro dock möjliga divergenser i uppfattningen rörande vad som motsvarar gott affärsbruk av mindre betydelse än det faktum att N. utan anmärkning följt samma praxis under omkring 15 år. I belysning härav kan det icke vara riktigt att, då de omstridda provisionsfordringarna beskattats genom 1947 års taxering, ånyo taxera dem för följande år. TI invände, att det torde tillhöra god köpmannased att antecipera villkorliga skulder (och beräknade förluster) men knappast att antecipera villkorliga fordringar (och beräknade vinster). Då N. på grund av övergångsbestämmelserna till uppbördsförordningen befriats från att erlägga skatt för 1946 års inkomst, hade N. icke vederfarits någon orätt genom att i 1948 års taxering inbegripits vissa inkomster som felaktigt upptagits i 1947 års deklaration. Den av KR anlitade sakkunnige i bokföringsfrågor, autoriserade revisorn Påhlgren, yttrade bl. a., att beträffande bokföring av provisionsinkomster torde den bästa köpmannaseden vara att taga upp provisionerna som inkomst först då de inflyta. Härigenom tillgodoses ”försiktighetsprincipen” så långt det är möjligt. Denna bokföringsmetod kunde i allmänhet tillämpas endast av väl konsoliderade företag och under tider, då rörelsen icke företer alltför stora växlingar. Om det juridiskt sett är riktigt att en provisionsfordran uppkommit för N. i och med att ett bindande avtal mellan säljare och köpare slutits, kunde det icke strida mot god köpmannased, att man bokförde provisionsfordran redan vid avtalets uppkomst. Denna skall då värderas efter vanliga grunder, d. v. s. upptagas till högst det belopp, varmed den beräknas inflyta. KR biföll N:s talan, enär med avseende å vad i målet förekommit anledning saknats att i fråga om beräkning av N:s provisionsintäkter frångå hans bokföring. Hos RR yrkade TI, att PN:s beslut måtte fastställas, men RR lämnade besvären utan bifall. (RR:s utslag den 23/1 1951.)

Anm.: Den av klaganden använda bokföringsmetoden torde enligt vad som framgår av sakkunnigeutlåtanden icke ha varit den riktigaste. Till utgången torde framför allt ha bidragit den omständigheten att klaganden under en lång tid tillämpat samma metod.

Skattskyldighet

Besvär av TI angående taxering av Sveriges automobilindustriförening år 1945. Enligt ett den 2 maj 1941 upprättat avtal mellan sju aktiebolag, vilka samtliga huvudsakligen voro verksamma såsom tillverkare och/eller importörer av motorfordon för försäljning å den svenska marknaden, beslöto ifrågavarande bolag, i syfte att åstadkomma en

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

varaktig form för förtroendefullt samråd och samarbete mellan parterna, att utse en kommitté, som skulle benämnas Automobilindustrikommittén och börja sin verksamhet den 1 maj 1941. Kommittén skulle bestå av lika många medlemmar som antalet parter. För medlemmarna skulle finnas suppleanter till samma antal. I avtalet meddelades närmare bestämmelser om kommitténs organisation. Bland annat skulle utom kommittén utses en ombudsman som särskilt hade att förskaffa sig grundlig kännedom om alla förhållanden av beskaffenhet att inverka på parternas gemensamma intressen, att hålla kommitténs medlemmar underrättade om inträffade händelser av betydelse för kommitténs syften, att verkställa kommitténs beslut, att omhänderha kommitténs tillgångar och tillse att befintliga penningmedel voro insatta å bankräkning samt att ombesörja kommitténs räkenskaper. Kommittén skulle utom sig utse en revisor att utöva tillsyn över ombudsmannens förvaltning samt revisorssuppleant. Kommitténs firma skulle tecknas — med undantag för vissa fall — av samtliga medlemmar i förening. Parterna förbunde sig att bidraga till kommitténs kostnader med 30.000 kr årligen för tiden från och med den 1 maj 1941 till och med den 31 december 1942. Inbördes skulle parterna deltaga i dessa kostnader i närmare angiven proportion. Betalningsförpliktelse för årsbelopp ålåge varje part såsom en mot envar av övriga parter ingången förbindelse och ägde envar av parterna rätt att i laga ordning utkräva betalningsförpliktelsens fullgörande. Avtalet skulle ovillkorligen gälla under nyssnämnda tidsperiod och förlängdes på två kalenderår i sänder, därest uppsägning ej mellankomme senast viss tid före löpande avtalsperiods utgång. Part, som på grund av egen uppsägning upphörde att vara bunden av avtalet, ägde å angiven tid utbekomma vad som av ett eventuellt överskott å utträdesdagen belöpte å honom i förhållande till av honom lämnade bidrag. Efter enahanda grund skulle överskottet fördelas efter det avtalet upphört att gälla. Kommitténs nam har under år 1944 ändrats till Sveriges automobilindustriförening. Stockholms PN taxerade föreningen år 1945 för vissa belopp. Hos KR yrkade föreningen — under åberopande av bl. a., att densamma icke vore juridisk person — att taxeringarna måtte undanröjas. KR biföll yrkandet med den motiveringen, att föreningen vore att betrakta såsom enkelt bolag, vid vilket förhållande här ifrågavarande, till delägarna i detta bolag hänförliga inkomst och förmögenhet icke bort tagas till beskattning hos föreningen RR — varest TI yrkade att PN:s beslut måtte fastställas — gjorde ej ändring i KR:s beslut men anförde som skäl, att någon juridisk person icke kunde anses hava kommit till stånd genom förenämnda avtal samt att därutöver icke åberopats någon omständighet på grund varav Sveriges automobilindustriförening skulle erhållit karaktär av sådan person. (RR:s utslag den 1/2 1951.)

Anm.: Föreningens uppgifter synas typiska för de uppgifter, som tillkomma en branschförening. Likväl har föreningen icke konstruerats såsom en branschförening. Det talas icke om medlemmar utan om parter. Föreningen som sådan tycks icke kunna utkräva avgifter utan denna rätt tillkommer envar av parterna. Föreningen saknar rättskapacitet.

Fråga i vad mån förelegat icke avdragsgilla vinstdispositioner i fastighetsaktiebolag

Besvär av S. A. Johanssons fastighets aktiebolag ang. bolagets taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt år 1945. TN medgav

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

bolaget, som yrkat avdrag för löner och arvoden med 14.042 kr, avdrag i sådant hänseende med endast 7.194 kr, motsvarande 10 % av hyresintäkter. Hos PN anförde bolaget, att detta bildats av framlidne byggmästaren J. i syfte att tillförsäkra hans efterlevande hustru pension från bolaget. I beloppet 14.042 kr inginge en i enlighet med J:s intentioner avtalad pension till änkan med 8.400 kr. Återstående delen av det yrkade avdraget avsåge normala kostnader för bolagets fastigheter. Enligt bolagets förmenande funnes det icke skäl att i detta fall tillämpa tio-procentschablonen. PN ogillade bolagets talan. Hos KR yrkade bolaget fullt avdrag, därvid den del av avdraget, som icke beviljats av TN och PN, borde medgivas såsom ett allmänt avdrag, avseende periodiskt understöd, vilket bolaget på grund av åtagande vore pliktigt att utgiva till J:s änka. Bolaget framhöll, att fru J. icke ägde några aktier i bolaget. TI invände, att bolaget vore ett rent familjebolag, enär aktierna innehades av avkomlingar till J., som innan bolaget bildades ägt bolagets fastigheter. Genom avtalet angående pensionen till fru J. hade ernåtts, att fru J., trots att hon icke vore aktieägare i bolaget, likväl erhölle viss del av bolagets vinst, vilken måste, i den mån den ej utgjorde ersättning för utfört arbete, likställas med förtäckt aktieutdelning. Det till henne utgående underhållet kunde därför icke rubriceras såsom periodiskt understöd. KR: ej ändring. RR fann emellertid skäligt nedsätta taxeringen med 6.848 kr, enär det till fru J. utgivna beloppet 8.400 kr med hänsyn till i målet upplysta förhållanden måste anses hava utgjort sådan periodisk utbetalning, för vilken bolaget jämlikt 4 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt vore berättigat att åtnjuta avdrag vid taxeringen. (RR:s utslag den 26/1 1951.)

Tomtförsäljningsrörelse? Beräkning av vinsten

Besvär av TI angående lantbrukaren S:s inkomsttaxering år 1946. TN inhämtade, att S. under år 1945 sålt fem tomter för 23.550 kr. Omkostnaderna hade uppgivits till 200 kr. TN beskattade S. för 65 % av nettot eller 15.000 kr. Hos PN upplyste S., att han förut sålt en tomt år 1936 och en tomt år 1944. Samtliga försäljningarna hade omfattat 8000 kvm. Fastighetens ursprungliga areal hade omfattat 250.000 kvm. Den försålda tomtarealen hade således varit obetydlig. Försäljningarna hade skett i avsikt att lösgöra kapital för nybyggnader i jordbruket. TO upplyste, att S:s fastighet till stor del bestode av för villabebyggelse lämplig tomtmark, som genom myndigheternas försorg planlagts. PN fastställde TN:s beslut. Hos KR framhöll S., att åtgärder för försäljning icke vidtagits. TO invände, att tomtmarkens belägenhet varit sådan, att åtgärder icke behövt vidtagas. Spekulanterna hade ändå kommit. KR yttrade: Enär, såsom PN funnit, S. under år 1945 bedrivit yrkesmässig tomtförsäljning, men S., såvitt handlingarna i målet utmärka, icke före samma år bedrivit dylik försäljning, samt det vid sådant förhållande må antagas, att hans skattepliktiga inkomst av försäljningen icke överstigit 2.355 kr, motsvarande tio procent av köpeskillingarna under beskattningsåret sålda tomter, finner KR skäligt nedsätta taxeringarna. TI yrkade hos RR att PN:s beslut måtte fastställas. RR fann emellertid ej skäl att göra ändring i KR:s utslag. (RR:s utslag den 26/1 1951.)

Anm.: Den låga procentsats som KR använt vid vinstens beräknande torde förklaras av KR:s uppfattning, att tomtexploateringen börjat år 1945. Tomtmarkens ingångsvärde måste då vara relativt högt. Jämför i denna tidskrift nr 3 sid. 71 anmärkt rättsfall och där åberopade

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13

redogörelse av Franzén i Svensk Skattetidning årg. 1948 sid. 113.

Fråga om avdrag för överpris å byggnader i jordbruk

Besvär av godsägaren E. ang. inkomsttaxering år 1946. PN vägrade klaganden yrkat avdrag för överpris å nybyggnader å hans jordbruksfastigheter i V. socken. Hos KR vidhöll klaganden yrkandet. I andra hand yrkades avdrag för utgifter för vissa förbättringsarbeten. KR och RR: ej ändring. (RR:s utslag den 8/1 1951.)

Anm.: Avdrag för överpris lärer icke kunna medgivas vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet. Jfr RÅ 1945 ref. 56.

Fråga huruvida för skattskyldig uppkommit skattepliktig realisationsvinst

Besvär av hovrättsfiskalen R. angående inkomsttaxering år 1945. Klaganden uppgav att han under beskattningsåret sålt två fastigheter till Kronan. Fastigheterna hade enligt klaganden av hans fader inköpts genom köpekontrakt den 5/12 1936 och köpebrev den 2/1 1937 i klagandens namn och därefter överlämnats till klaganden enligt gåvobrev den 25/6 1937. På grund av beskaffenheten av klagandens fång till fastigheterna hade således icke uppkommit någon skattepliktig inkomst. Vederbörande TN:r ansågo emellertid att skattepliktig realisationsvinst uppkommit genom klagandens försäljning av fastigheterna. Hos PN:a upplyste klaganden vidare, att fastigheterna efter klagandens förvärv av desamma genom gåvobrevet arrenderats av fadern fram till tiden för försäljningen. Enligt gåvobrevet hade klaganden saknat rätt att frivilligt avhända sig fastigheterna. Fastighetsförsäljningen hade icke heller skett frivilligt utan hade skett under hot om expropriation. TI inhämtade att klaganden erhållit lagfart på fastigheterna på grund av köpekontraktet och köpebrevet och således icke på grund av gåvobrevet. PN:a, KR och RR fastställde taxeringarna. (RR:s utslag den 16/1 1951).

Anm.: KF om skattefrihet i vissa fall för realisationsvinst vid expropriation m. m. den 23/5 1947 (nr 210) trädde ikraft först vid 1947 års taxering.

Bevisbördan?

Besvär av S. kommun ang. hemmansägaren A:s inkomsttaxering år 1944. TN och PN hade i så måtto avvikit från A:s deklaration, att dennes inkomst av tjänst eller tillfällig förvärvsverksamhet med anledning av under beskattningsåret för A. uppkommen skuldminskning beräknats till ett med 22.500 kr ökat belopp. A. hade i deklarationen till förklaring av skuldminskningen uppgivit, att han genom vinst å premieobligation åtnjutit en icke skattepliktig inkomst av 22.500 kr. Hos KR yrkade A., att deklarationen måtte följas. KR biföll yrkandet. Häröver klagade kommunen och yrkade, att de av PN bestämda taxeringarna måtte fastställas. KR förklarade kommunen äga besvärsrätt endast beträffande taxeringen till kommunal inkomstskatt samt lämnade besvären i denna del utan bifall, enär kommunen, som väl bestritt riktigheten av A:s uppgift angående utfallen obligationsvinst, icke angivit någon omständighet till stöd för antagande att A. under beskattningsåret åtnjutit skattepliktig inkomst till högre belopp än KR antagit. (RR:s utslag den 6/2 1951.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-08 17:11:13